

otrpnosti, drugi jej grozé z osodo Francije v koncu preteklega stoletja. Vest, ki jih peče zavoljo lastnih grehov, jim ne dá mirú, goni jih, kakor razjarjena furija morivca, oni kričati morajo, mečejo se na svojo žrtvo, raztrgali bi jo, ko bi njihova pest bila dovoljno močna, a svesti, da jim sile manjka, jih še hujše draži. Zato v brezsilni jarosti kričé, da je Rusija po tolovajski napadla narod, ki s „prečudno hrabrostjo in brezprimernim moštvom brani svojo vero in vlast.“ Da, prečudna je ta Turška hrabrost! Irlandija in Šotlandija ste nekdam branili hrabro svojo vero in svobodo proti Anglosaksoniji, Nizozemsko proti Španiji, severna Amerika proti Angliji in mnogo drugih proti svojim zatiravcem, zato so ti junaki, z vspehom ali brez vspeha stojéči za svojo svobodo, izbujali s svojo hrabrostjo čudenje. — Ali kako ravno nasprotno je vse v današnji vojski! Turek „hrabro“, kakor pes ukradeno pleče, brani predpravice svoje surove vere, katere načelo je krivica — zatiranje vsega nemuhamedanskega; Turek, tujec, polastivši se tuje zemlje, tujega blaga, tuje hiše, „hrabro“, kakor orožen razbojnik, brani svoj tolovajski plen; Turek barbar „hrabro“ brani omiki poseliti se v deželi, katera ni njegova; Turek trinog „hrabro“ brani zverinsko zatiranje Božjih in človeških pravic, katere že 400 let surovo teptá, ker narod lastnik zemlje ni imel dovolj dušne kreposti in telesne sile, da bi bil odvrnil to sramoto od kristijanske Evrope ter pregnal v Azijo divje orde. Da se je zdaj vzdignil kristijanski narod na obrambo oskrunjenih svetinj — to izbuja strašno jezo Magjarskih, Angleških in drugih tiranov. Oni, kakor needini v mnogih družih prašanjih, tako edini so v tem, da svet mora služiti lakomni prihoti Magjarjev, Angležev in Turkov, drugi narodi naj bodo njihovi robi — in to oni imenujejo svobodoljubje, omiko, civilizacijo, kulturo in Bog vé, s koliko drugimi besedami prikrivajo svoje tiranstvo. Zato strašno lajajo na Rusijo, zavetnico pravice, ki jim trga ličina s farizejsko hinavskega lica ter jemlje njihov rop iz njihovih hudodelskih rok. Zato bi oni radi, kakor Turki iztrebljajo cvet Bulgarskega naroda, tako tudi cvet Ruskega naroda iztrebili z zemlje, da bi mogli potem brez skrbi naložiti na nesrečne Slavjanske ostanke svoj tiranski jarem.

Ne boš! Kakor Turke tako bo šiba Božje pravice zadela tudi Magjarske in Angleške lakomne tirane, neusmiljene zatiravce človeških pravic in državljanske svobode tlačanih narodov. Noben zgodovinar še ni dokazal, dasiravno so mnogo dokazovali, kdaj so Slavjanski narodi zaseli sedanje svoje dežele in koga so iz njih pregnali; one so njihova lastnina od nekdam. A da so Magjari pred tisoč leti, kakor Turki pred štiristo leti polastili se tuje zemlje in tujega blaga, to je dobro znano. Pokorjeni narod je trpel krivico, ali svojih pravic do svoje lastnine zato ni zgubil, ker je trpel, tako malo, kakor malo je zgubil Indijski narod svoje človeške pravice zato, ker molze ž njega, kakor pijavka kri, moč in sredstva z življenja Angleški tiran, ki ga morí z gladom, sam najevši se do sita kruha, ploda žuljev nesrečnih zatiranih. Prišla bo vrsta tudi na Magjare in Angleže; roka Božja dolgo odlaša, ali zgodovina nam priča, da ona nazadnje deluje vsacemu, kakor je zaslužil. Zastonj lakomni tirani in brezvestni zatiravci hujskajo ves svet na Rusijo; zastonj naši neumni zaničevavci s čudenjem hvalijo Turško voléjo „hrabrost“, branečo po zverinskem instinktu roparski plen.

Mnogovrstne novice.

* Pameten ukaz zoper dolga krila mestnih gospá in gospodičinj je unidan razglasila policija v Lipskem

(Leipzig) tako-le: §. 1. vsem ženskam, katere repato obleko nosijo, s katero tla pometajo, je prepovedano ž njo hoditi po mestu in po sprehajališčih zunaj mesta. Katera ta ukaz prestopi, se kaznuje z globo od 5—50 mark. — §. 2. Policaji imajo, da se prestopek popolnem dokaže, žensko s tako obleko naravnost tirati na policijsko stražo. Imena kaznovanih se konec vsacega tedna razglašajo v časniku „Leipziger Tageblatt“. — Ali bi ne bilo tacega ukaza dandanes tudi v naših mestih potreba, kjer se vlačijo nekatere gospé in gospodične, učiteljice in mojškre s takimi repi po ulicah, da je težko razsoditi, ali v tej môdi tičí več neumnosti ali pa zapravljalivosti; lepôta gotovo ne.

* Mrličé v cement zaviti in potem še le pokopati je priporočal nedavno zbor zdravnikov v Milanu, češ, da s tem cementnim zavitkom se odvrne smrad gnjilobe. Kakor „Pokrok“ piše, sta prof. dr. Klebs in pa vodja cementne fabrike v Ježku mestni magistrat v Pragi dovoljenja prosila, da bi smela na Volšanskem pokopališču poskusiti zavijanje mrličev v cement. Proti nekim pogodbam je magistrat jima dovolil te poskušnje. No, to bi bilo cele goré cementa potreba na Rusko-turškem bojišči.

* Kakor duhovnov bode tudi zdravnikov čedalje manj. Veliki stroški, ki jih prizadene učenje zdravilstva in pa malo zdravniških služeb sta glavna vzroka, da število medicinarjev je čedalje manjše. Lani jih je bilo na Dunajskem vseučilišči 74 manj kot predlanskem in letos jih je še manj. Nasproti temu pa se število učencev na pravoznanskem učilišči pomnožuje, ker je služeb uradnikov, notarjev, advokatov itd. čedalje več.

Naši dopisi.

Iz Rusije 15. oktobra. 7. — Na primeru Turške „hrabrosti“ s Ruskim junaštvom smo čitateljcem „Novic“ že kazali; priobčili bi lahko še mnogo, pa dovoljno bo za zdaj omeniti boja na vodi in pa ene čudne prikazni na suhem. V začetku današnje vojske po milosti diplomatov „civilizovanih“ Evropskih narodov Rusija na vodi ni imela nikakoršne moči proti Turčiji. Turčija pa je imela proti Rusiji velikansko floto na Črnem morji in na Donavi, železne ladije narejene v Angliji, pod komando Angleških oficirjev in pod glavnim poveljstvom Angleškega admirala Gobarta. Lahko so si vihali brke, češ, Rusija na Črnem morji se ne bo mogla ganiti, čez Donavo ne bo noben Rus celi prišel v Bulgarijo. Kako so se ogoljufali! Turške železne ladije že plavajo po Donavi pod Rusko zastavo ter obstreljajo Turške trdnjave; Turška grozna flota na Črnem morji ne more braniti Ruskim ladijam plavati iz pristanišč v pristanišče in celó v ustja Donave. S suhe zemlje smo vzeli Turkom floto, naj gledajo, da jim z morja ne vzamemo na suhem ležečih trdnjav! Pod Crkovno vjeti Turek pripoveduje: „Mi z začetka smo bili sami, zdaj imamo vse ‚ingliz‘: Angleške denarje, Angleško obleko, Angleško orožje, Angleške oficirje, kateri so nas navadili v bitvah odspred staviti Čerkese in bašibuzuke, dokler Rusi ne razstreljajo svojih patronov, potem še le gremo mi v boj, ako ne, pa nam Angleški oficirji mahajo z golimi sabljami po hrbtu ter nas gonijo v bitvo kakor stoja ovac.“ To je Turška „hrabrost“, kateri se Angleži in Magjari tako čudijo!

Slovinci čitajo mnogo nemških, posebno Dunajskih časopisov. Ako je mogoče reči, da je kak Dunajski časopis pravičen Rusiji, tedaj tak bi bil stara „Presse“ v primeri z drugimi. Čujte, kako piše dopisnik „Presse“ iz Bukurešta: „Število vseh vojakov, kar jih je Ruska